Enderrock | Anna Tisora | Actualitzat el 09/10/2020 a les 18:30

Nathy Peluso: «La música té tantíssimes possiblitats que seria un malbaratament fer sempre el mateix»

La cantant, resident a Barcelona, acaba de treure el segon, i esperat, llarg d'estudi | Parlem amb ella sobre 'Calambre', el seu personatge, el feminisme en la indústria o la diversitat musical

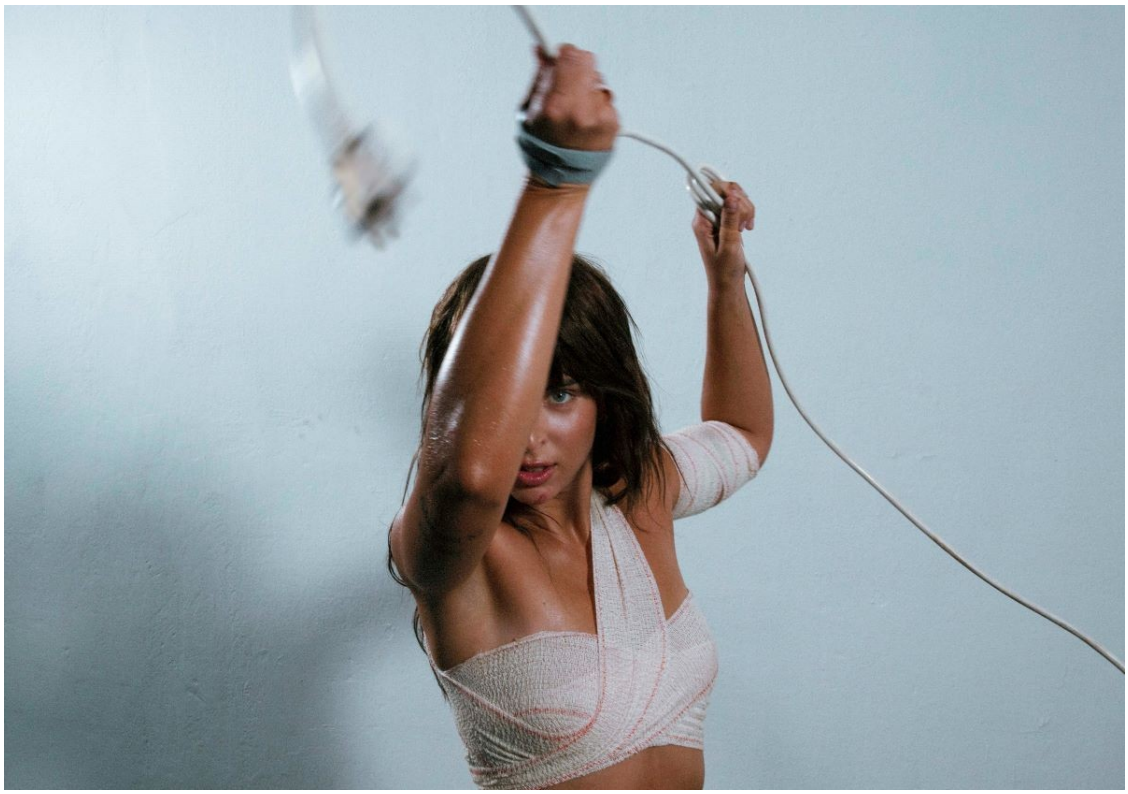

Nathy Peluso | J. P. Bonino

Nathy Peluso, com a bona estrella del pop, és d'aquelles artistes tan adorades com desaprovades. La seva música ha generat controvèrsia des del primer dia, però tanmateix, ha aconseguit fer-se un lloc indispensable en la música pop d'arreu del món i convertir-se en referent musical i feminista per als milions de persones que han dedicat una estona a escoltar les seves cançons.

Tres anys després del seu debut, l'argentina resident a Barcelona, publica *Calambre* (Sony Music, 2020), una amalgama musical que acull des d'influències afroamericanes, tangos, r'n'b o ritmes urbans d'allò més actuals, tot banyat d'un ímpetu i frescor que fan de l'artista una autèntica revelació. Parlem amb ella a Barcelona, durant la promoció d'aquest segon àlbum d'estudi que va publicar divendres passat.

Com va la vida a Barcelona?
Molt bé! Vaig venir a viure aquí ara fa dos anys, per feina i intimitats, i hi estic molt bé i molt a gust, la veritat.

L'etapa d'infantesa, però, la vas passar a Argentina, i llavors vas viure uns anys a Madrid. Aquests canvis han ampliat tant les teves influències com el teu públic, a nivell territorial?
Potser sí, però diria que no és només el fet que jo hagi fet vida a aquests llocs, sinó les poques barreres que té la meva música, la meva forma de ser i d'aprendre d'altres llocs. En conseqüència, el meu públic és molt ampli, tinc la sort que no hi ha barreres en aquest sentit.

Fa l'efecte que deus escoltar moltíssima música. I molt diversa.
Sens dubte. Soc molt melòmana, gaudeixo molt de la música, tant pot ser llatinoamericana com afroamericana, com de qualsevol altre estil! Si he d'acotar, diria que escolto força més música dels 2000 cap avall que dels 2000 cap amunt, no sé perquè però aquesta música té alguna cosa que m'atrapa.

Potser la forma amb què es consumia, també?
Sí, suposo que abans tot prenia unes altres dimensions. No sé ben bé què és, però sempre tinc el delit de recuperar aquesta sonoritat més antiga i fer-la meva, fusionar-la amb la modernitat. És curiós perquè aleshores, quan es feia, era aquella la modernitat; **Stevie Wonder** era un modern en el seu temps!

Claríssimament! Creus que li agradaria la teva música, a Stevie Wonder?
Jo crec que li podria agradar, sí, i bé, encara tinc possibilitats que li arribi! Li ensenyaria "SUGGA", o fins i tot alguna salsa potser. És un tros de músic i estic segura que sabria apreciar la bona intenció que s'amaga en la cançó, els arranjaments... hi ha una feinada!

Al nou disc hi ha un munt de varietat! Es pot dir que és "apte per a tots els gustos"... Com ha estat la rebuda?
Doncs jo encara estic baixant a la terra. La recepció ha sigut grandíssima, cosa que em fa moltíssima il·lusió. Estic molt contenta. Em quedo amb la bona rebuda de la gent. Ara és aquell moment en què la feina dura s'està traduint en comentaris positius, en persones escoltant la meva música... és un plaer sentir-me així.

Tanmateix, a tu, com a molts altres artistes, se us ha retret certa 'apropiació cultural'. Què en penses?
Jo, com he dit, escolto música de tot tipus i per això també faig música de tot tipus, no crec en l'apropiació cultural: si només poguéssim fer la música del lloc on som seria avorridíssim.

La teva és una música molt ballable. "PURO VENENO" n'és un exemple.
És la meva preferida! És una cançó amb molta vibració, m'ho passo molt bé interpretant-la.

I després hi ha la part més intensa o emocional del disc...
Sí. N'hi ha que et fan connectar amb moments més reflexius, com "AGARRATE", que és una reflexió sobre una ruptura. Quantes vegades ens sentim trencades per dins i necessitem sortir d'això? En aquesta cançó busco fer un viatge per tot aquest procés, que inspiri a sortir endavant. És la que tanca l'àlbum.

Hi dediques molt temps, a les lletres?

Hi ha cançons que les escric d'una tirada, com "BUSINESS WOMEN" o "ARRORRÓ", i altres que necessiten molta més artesania i que m'hi passo setmanes donant-hi voltes, com "SUGGA".

Què és el que més et costa, del procés de creació?
És un desafiament fer gèneres que estem molt acostumats a escoltar en anglès, en castellà, i fer que sonin bé! Com "LLAMAME", que és un r'n'b, i no estem gens acosutmats a sentir r'n'b en castellà. Sempre he tingut l'anglès molt present, tant en les cançons com en la vida quotidiana, de tant en tant hi poso frases... Però ara mateix la meva funció és intentar que el castellà soni a tot el món i en totes les seves formes.

Parla'ns de la teva vessant com a actriu. Gràcies al teatre has pogut consolidar el personatge de Nathy Peluso?
Jo treballo i composo amb base a les meves possibilitats com a artista, i també soc artista de teatre, que és una cosa que m'encanta. Tot el xou dels directes i de **Nathy** com a personatge artístic va en el pack de la meva *performance*, una cosa que ha anat creixent amb els anys i també amb la meva personalitat més pròpia, com a Natàlia. La base del personatge és la meva intimitat real, condimentada per coses que en fan una identitat rellevant.

Has fet un munt de coses, per tenir 25 anys!
Sí, la meva carrera, la que vaig acabar i a la que m'he dedicat durant anys, és la pedagogia de les arts visuals i la dansa. Però també he fet comunicació audiovisual, teatre, música... Penso que cadascú va al seu ritme, jo he estat uns anys aprenent de forma frenètica, però al final són camins diferents, ni més ni menys vàlids, al contrari. A mi tot això m'ha donat les eines per poder dirigir el meu propi projecte artístic de forma diferent de com ho hauria fet sense tots aquests estudis.

I a més, t'ho has passat bé durant l'aprenentatge, oi?
M'ho passo molt bé. Crec que no avorrir-se és molt important. La música té tantíssimes possiblitats que seria un desperdici fer sempre el mateix. I si una cosa tinc clar és que el que faci serà per passar-m'ho bé.

Tan sols fa tres anys que vas treure el senzill "Corashe", punt d'inflexió en la teva carrera. En quin moment t'adones que t'has convertit en una estrella del pop?
No ho sé, ha estat una cosa tan natural, que ha anat tant amb mi i que he viscut tant des de dins, que en el fons no sé fins a quin punt en soc conscient o objectiva. M'ho he anat trobant i és un tipus de vida que m'agrada.

Però ser un mirall per a tantes persones, sobretot joves, és una gran responsabilitat.
I tant. I ningú te n'ensenya, a ser un referent. Però és una cosa molt canviant i molt personal, cadascú ho viu i ho porta a la seva manera, i al final s'aprèn de l'experiència. Jo personalment, em sento molt orgullosa de ser on soc i que hi hagi gent jove, o de l'edat que sigui, que pugui aprendre, passar-s'ho bé o sentir-se acompanyada amb la meva música.

Nathy Peluso com a referent feminista. Com et sents amb això?
Jo no vaig decidir ser una líder feminista, o el que sigui. "Corashe" es va convertir en un himne feminista per a moltes noies, i a mi és a la primera a qui li ha ensenyat moltes coses. Jo escric sobre coses que penso, i resulta que la meva visió és feminista. Això m'ha portat a un munt d'experiències precioses, a conèixer un piló de dones feministes superboniques, a la sororitat... Estic molt agraïda per tot això.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=JqJBIPE5Trk
Creus que aquests últims anys el feminisme ha arrelat en la indústria musical?
És una cosa que va a poc a poc. És a dir, això va dirigit a les dones, ja que les dones fa segles que lluiten per fer-se un lloc en aquesta indústria, nosaltres no estem fent res de nou. Però sí que és veritat que, de mica en mica, sembla que cada vegada hi ha més dones als cartells.

Sincerament, penso que les xarxes socials han fet una feina molt important aquí, la conscienciació s'ha escampat de forma molt ràpida.

Això és veritat, però encara queda molt per fer!
Sens dubte. Hi ha molt sexisme. Si una cosa tinc clara és que es critica molt més les dones que els homes. Jo puc estar fent el mateix, compartir condicions amb artistes homes, i a mi em linxen i a ells no els diuen res. Això és masclisme. Se'ns exigeix molt més.

T'has trobat alguna vegada amb gent que intenti desacreditar el teu discurs per la teva posada en escena?
De persones absurdes sempre n'hi ha. Però és una cosa que m'ha passat poc, el meu públic sap que el meu personatge i el meu discurs van de la mà, i la gent que ho malinterpreta està molt *out*, molt lluny. A altres dones sé que els passa més, que en vestir-se de forma *sexy* els reverteixen el discurs. És gent que simplement ha de seguir aprenent.

Quin creus que és l'ingredient estel·lar del teu èxit?
Jo crec que l'ingredient essencial de qualsevol artista és l'honestedat. Acompanyada, evidentment, de cura musical, material de qualitat i feina constant. Però la gent s'ha de creure les teves intencions, el teu propòsit com a artista... penso que això és la base d'un triomf llarguer. Fer les coses de veritat i no per estratègies, plans o per sorprendre algú en concret. Faig música que admiro i que em representa, i crec que això és el que arriba a la gent que em segueix, i fins i tot fa que s'hi pugui veure reflectida.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=O8BLUzAxNmQ
No et fa por que, amb la fama i els anys, això deixi de ser una prioritat per a tu?
La por és una barrera que no... jo no tramito amb ella. Tinc por de posar-me malalta, per exemple. Però si segueixo escoltant la meva intuïció, sento que m'anirà bé, perquè m'està portant cap a un lloc positiu. Si no ho fes tot des del cor, potser sí que em faria por, perquè llavors no dependria de mi.

Tu de petita, volies ser artista?
Absolutament. Sempre he tingut clar que volia ser artista, no tenia clar de què, ni com, però des de molt petita tenia molt desenvolupada la "vena artística".

I ja de més gran, d'adolescent, quins eren els teus referents?
Pina Bausch, **Erykah Badu**, que planteja una espiritualitat brutal, **Ella Fitzgerald**... Van ser dones d'una minoria en una època molt masclista i en una indústria encara més masclista, que es van fer un lloc increïble. Referents musicals eternes. A mi això m'inspira moltíssim... Penso: "Uau, quines dones! Quant 'Corashe'".